

Arrest

nr. 296 317 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2023 maakt de verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf.

Op 18 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN-Gent op 18.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: O. (...)

voornaam: P. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias: Wederrechtelijke identiteit: E. G. (...) (...)1992 Frankrijk

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is een imposter, hij is in het bezit van iemand anders zijn identiteitskaart, namelijk die van E. G. (...) (...)1992 Frankrijk.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: wederrechtelijke identiteit E. G. (...) (...).1992 Frankrijk en O. P. (...) (...).1996 Ghana

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

*Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: wederrechtelijke identiteit E. G. (...) (...).1992 Frankrijk en O. P. (...) (...).1996 Ghana

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

*Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene verklaart in België te zijn om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: wederrechtelijke identiteit E. G. (...) (...).1992 Frankrijk en O. P. (...) (...).1996 Ghana

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. I. (...), administratief assistent, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel et Migratie, de Politiecommissaris van SPN-Gent, en de verantwoordelijke van

*het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, O., P. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 18.04.2023
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 19 april 2023, blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

De beslissing van 18 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals vervat in de bijlage 13septies van diezelfde datum, vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 18 april 2023 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 april 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN-Gent op 18.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: O. (...)

voornaam: P. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias: Wederrechtelijke identiteit: E. G. (...) (...) .1992 Frankrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.04.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2023, voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"i. Décision querellée

(...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé au Ghana.

En effet, l'Office des Etrangers estime, à tort, que le requérant se trouve sur le territoire belge uniquement afin d'exercer une activité économique.

En réalité, il a fui le pays au motif que les autorités ghanéennes ont voulu l'enrôler de force dans le cadre du conflit armé situé dans le pays voisin, au Burkina Faso.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Or, le requérant a expliqué craindre un retour au Ghana au motif que les autorités ghanéennes ont tenté de le mobiliser de force dans le cadre du conflit armé au Burkina Faso.

Selon le rapport d'Amnesty International 2022 concernant le Burkina Faso⁴, « Des groupes armés et les forces armées gouvernementales ont commis de graves violations du droit international humanitaire. Le conflit armé a continué de saper les droits à l'alimentation, à l'eau, à la santé et à l'éducation. Des cas de détention arbitraire et des violations du droit à la liberté d'expression ont été signalés. Deux affaires judiciaires historiques et médiatisées concernant des homicides se sont enfin conclues, dont une en rapport avec le meurtre du président Thomas Sankara, commis en 1987. ».

En outre, le Ghana a envoyé mille soldats à la frontière avec le Burkina Faso.

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers le Ghana.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays⁶.

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé⁷.

En conséquence, il apparaît que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen en profondeur de la situation vis-à-vis du prescrit de l'article 3 de la CEDH. En ayant l'intention de renvoyer le requérant au Ghana, il l'expose à un risque clair d'y subir des traitements inhumains ou dégradants."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in de eerste plaats vast dat in de eerste bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is getroffen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de eerste bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie". De gemachtigde licht voorts toe dat de verzoeker wel in het bezit is van de identiteitskaart van een andere persoon, namelijk die van een Franse onderdaan, de heer E.G., geboren in 1992 (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van aanmatiging van naam op 18 april 2023 derwijze dat de verzoeker, gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (cf. artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet).

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De eerste bestreden beslissing bevat tevens een motivering waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Zo wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van de verzoeker enerzijds en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden anderzijds. De gemachtigde licht toe dat er een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker bestaat nu hij beweert sinds november 2022 in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat

hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren (1), omdat hij gebruik maakt van meerdere identiteiten, enerzijds E.G., geboren in 1992 te Frankrijk en anderzijds O.P., geboren in 1996 te Ghana (2) en omdat hij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (3). Daarnaast wordt erop gewezen dat uit het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent van 18 april 2023 blijkt dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van aanmatiging van naam. De gemachtigde stelt dat hieruit, gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de mate dat de verzoeker een uitgebreidere motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM in de eerste bestreden akte had verwacht, wordt erop gewezen dat artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Aldus kunnen de motieven die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen, op eenvoudige wijze in de eerste bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker derhalve in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoeker de Ghanese nationaliteit heeft. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de verweerder op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing meent dat de verzoeker naar Ghana kan terugkeren. Ook de verzoeker houdt in het kader van zijn verzoekschrift voor over de Ghanese nationaliteit te beschikken.

De verzoeker betoogt dat de verweerder niet *in concreto*, noch *in abstracto* heeft onderzocht of er een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een gedwongen terugkeer naar Ghana. De verzoeker meent dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt uiteengezet dat hij enkel naar België is gekomen om werk te vinden, terwijl hij in realiteit zijn land is ontvlucht omdat de Ghanese autoriteiten zich met geweld roerden in het gewapend conflict in buurland Burkina Faso. De verzoeker verwijst in dit verband naar een rapport van Amnesty International en naar een weblink waaruit blijkt dat het Ghanese leger 1.000 soldaten naar de grens met Burkina Faso heeft gestuurd.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat een consultatie van de weblink van het rapport van Amnesty International waarnaar de verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, leidt naar een webpagina van Amnesty

International die handelt over de situatie in Burkina Faso. De passage die de verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, komt van een weblink met als titel "*Burkina Faso 2022*". De Raad heeft deze weblink waarnaar de verzoeker verwijst volledig doorgenomen en ziet hierin geen passages die handelen over Ghana.

Het gegeven dat de Ghanese autoriteiten 1.000 soldaten naar de grens met Burkina Faso hebben gestuurd, maakt nog niet dat in hoofde van elke Ghanese onderdaan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. De verzoeker laat bovendien ook na om te verduidelijken welke gevolgen de militaire aanwezigheid aan de grens met Burkina Faso zou hebben voor de (veiligheid) van de Ghanese bevolking. De verzoeker maakt geen gewag van enig actief gewapend conflict op het grondgebied van Ghana.

De verzoeker brengt voorts geen enkele concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat er op grond van individuele omstandigheden die eigen zijn aan zijn persoon, ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De verzoeker meent dat de verweerder bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende en *in concreto* onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM, maar hij brengt geen relevante elementen bij die de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De Raad merkt in dit verband nog op dat het aan de betrokken vreemdeling is om elementen voor te leggen waaruit blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM in geval van uitwijzing. Het is dan aan de verweerder om de door de vreemdeling aangereikte elementen te onderzoeken en om de risico's die hij in geval van uitwijzing loopt in het land van bestemming te evalueren in het licht van de door artikel 3 EVRM geboden bescherming. *In casu* worden echter geen concrete elementen naar voor gebracht die verband houden met een reëel risico op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM en die vanwege het bestuur nader onderzoek zouden vereisen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.1.3. Het enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 13septies, is ongegrond.

3.2. Het inreisverbod

3.2.1. In een enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/11 van de Vreemdelingenwet gecombineerd met de schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het hoorrecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie. Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

(...)

2.

Concernant la violation de l'article 3 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux arguments développés ci-dessus concernant l'ordre de quitter le territoire.

3.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

5.

En outre, l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un pays dans lequel sa vie était en danger, il reçoit un ordre de quitter le territoire sans délai, une interdiction d'entrée de trois ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute demande d'asile en Belgique.

6.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

7.

De plus, bien que retenu par la police de Gand, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem', ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Plus spécifiquement, comme indiqué ci-dessus, des soldats ghanéens ont été envoyés à la frontière avec le Burkina Faso.

Il n'est pas exclu que le requérant soit soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour au Ghana.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

L'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. De verzoeker voert de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet; deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Deze bepaling heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten, doch niet op een inreisverbod.

De verzoeker kan zich ten aanzien van de tweede bestreden beslissing dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Voor een algemene toelichting betreffende de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2.1. werd uiteengezet.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Er is tevens een motivering in feite gegeven om toe te lichten waarom aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat aan de verzoeker geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan. Er wordt in de bijlage 13sexies eveneens vermeld dat de beslissing tot verwijdering van 18 april 2023 gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar. In de tweede bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

"Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

De verzoeker betoogt dat een inreisverbod een motivering vereist die verschilt van deze van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat in voorliggende geval de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op elk punt identiek zijn, terwijl het om verschillende juridische akten gaat. De verzoeker acht de motivering van de bestreden akte duidelijk onvoldoende nu enkel de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten worden herhaald.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in het bestreden inreisverbod als juridische grondslag artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid. Alvast op dit punt is de motivering in rechte van het bestreden inreisverbod niet identiek aan de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt tevens als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”* Dat bepaalde andere motieven gelijklopend zijn aan deze die tevens in het bevel om het grondgebied te verlaten zijn opgenomen, betekent *an sich* nog niet dat het bestreden inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 139 936 van 27 februari 2015 dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien kan in het arrest waarnaar de verzoeker verwijst niet worden gelezen dat het inreisverbod wordt vernietigd omdat het gelijklopende motieven bevat aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden inreisverbod onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*” (overweging 6), dat men rekening houdt met “*alle omstandigheden eigen aan het geval*” en dat men “*het evenredigheidsbeginsel respecteert*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldigheidsduur van drie jaar:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

3.2.2.5. De verzoeker benadrukt dat het inreisverbod het *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod zijn bestaansreden verliest wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Gelet op wat hoger bij de bespreking van het enig middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werd uiteengezet, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2023 niet wordt vernietigd zodat niet verder moet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese.

3.2.2.6. De verzoeker betoogt dat de tweede bestreden beslissing disproportioneel is, hij benadrukt dat hij geen antecedenten heeft in België, dat hij naar hier gekomen is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en een land waar zijn leven in gevaar is te ontvluchten en dat hij een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten krijgt, met een inreisverbod van drie jaar en waarbij hij administratief wordt vastgehouden. De verzoeker ontwaart hierin een wil om elk verzoek om internationale bescherming in België af te raden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de kritiek van de verzoeker op de beslissing tot vasthouding niet dienstig is. Deze beslissing maakt immers niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep en de Raad is overigens ter zake niet bevoegd. De Raad merkt tevens op dat de verzoeker geen gegronnd middel heeft aangevoerd inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, staat het bestreden inreisverbod er derhalve niet aan in de weg dat de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

De verzoeker houdt voor dat hij naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering. Hoewel de verzoeker verklaarde sinds november 2022 in België te zijn, blijkt niet dat hij ooit een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend of dat hij daartoe een poging heeft ondernomen. De verzoeker toont ook niet aan dat hij, nu hij wordt bijgestaan door een raadsman, alsnog een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend.

De verzoeker toont niet concreet aan dat de verweerder zou beogen om te verhinderen dat hij in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

3.2.2.7. De verzoeker betoogt dat hij, hoewel hij werd aangehouden door de politie, niet op een serieuze manier werd uitgenodigd om in detail zijn situatie uiteen te zetten.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het treffen van het thans bestreden inreisverbod uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel eveneens moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In se betwist de verzoeker niet dat hij “werd gehoord door de politie van SPN-Gent op 18.04.2023”, maar hij betoogt wel dat niet op een serieuze manier werd uitgenodigd om in detail zijn situatie uiteen te zetten. Hij betoogt dat indien hij gehoord zou zijn geweest, hij erop had kunnen wijzen dat er Ghanese soldaten naar de grens met Burkina Faso werden gestuurd. De verzoeker stelt het niet is uitgesloten dat hij in het geval van een terugkeer naar Ghana wordt blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Op 18 april 2023 werd de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier gehoord. Er werd hem gevraagd *“Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden?”* waarop de verzoeker aangaf *“ik wil hier werken”* (vraag 1). Er werd de verzoeker ook gevraagd: is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland, waarop de verzoeker opnieuw aangaf *“om hier te werken”* (vraag 4).

Het stond de verzoeker bij deze vraagstelling vrij om aan te geven dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar een onmenselijke en vernederende behandeling vreest, nu de Ghanese autoriteiten 1.000 soldaten naar de grens met Burkina Faso hebben gestuurd. De verzoeker heeft dit evenwel niet gedaan. In het kader van zijn verzoekschrift maakt de verzoeker ook geen gewag van punctuele moeilijkheden of problemen die in het kader van dit horen door de politie zouden zijn gerezen. De verzoeker beperkt zich tot de bijzonder vage bewering dat hij niet serieus werd gehoord.

Wat er ook van zij, hoger bij de bespreking van het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat het gegeven dat de Ghanese autoriteiten 1.000 soldaten naar de grens met Burkina Faso hebben gestuurd voor de verzoeker een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Ghana inhoudt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zodoende dat de verzoeker voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing werd gehoord. De vage bewering dat de verzoeker niet op een serieuze wijze werd gehoord over zijn persoonlijke details, volstaat niet de genomen beslissing aan het wankelen te brengen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond.

3.2.2.8. De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de tweede bestreden beslissing geen enkel detail over zijn situatie vermeldt en dat deze beslissing aan elke vreemdeling in precair verblijf kan worden tegengeworpen. Immers wordt in deze beslissing als volgt uiteengezet waarom de verzoeker een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van SPN-Gent op 18.04.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

Deze motieven handelen duidelijk over de specifieke situatie van de verzoeker en bovendien wordt ook ingegaan op de verklaringen die de verzoeker op 18 april 2023 aflegde.

3.2.2.9. De verzoeker betoogt nog dat wanneer de redenering van de verweerder wordt gevolgd, dan volgt uit het simpele gegeven dat men zonder visum op het grondgebied verblijft en men geen adres heeft dat men een inreisverbod van drie jaar opgelegd krijgt. Volgens de verzoeker maakt dit een manifeste appreciatiefout uit.

De verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen

enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord “of”, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verder behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de verweerder om de termijn van het inreisverbod te bepalen. Gelet op al wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval werden veronachtzaamd.

Waar de verzoeker aanvoert dat een inreisverbod van drie jaar streng is, dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich houdt aan de termijn, zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is. De verzoeker toont niet concreet aan dat de thans voorziene termijn van drie jaar, gelet op zijn persoonlijke situatie, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.2.2.10. De Raad merkt tot slot nog op dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd ten aanzien het bestreden inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing, noch een verwijdering van het grondgebied gelast, maar dat het *in casu* enkel inhoudt dat het de verzoeker verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied of te verblijven op het Belgische grondgebied.

3.2.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE